

разтърсенъ отъ тази вестъ, разтревоженъ, че остана сега самъ при нея, очакваше да дойде свещеника както и нѣкои близки да го облекчатъ въ грижитѣ около нея.

Черногоровъ седѣше на плетенъ столъ до вратата и неволно си спомняше миналото съ жена си. Натжженъ, той отхвърляше отъ него всѣки споменъ, който би могълъ да внесе, въ тия часове на прошка и снисхождение къмъ нея, каквото и да било огорчение. А тия лоши спомени бѣха много поради нейната страшна, нетърпима ревностъ.

Ревностъ, ревностъ, — тя бѣ сърцевината на цѣлия ѝ животъ! Дори въ последнитѣ часове, докато тя бѣше въ съзнание, ядовититѣ езици на ревността намѣриха случай отново да пламнатъ. Често болната го преследваше съ своя остъръ изпитателенъ погледъ; повдигаше немощно глава и, безсилна да приказва, съ укоръ и страшна мжка кимаше, сякашъ си отговаряшена тайни догатки и подозрения. Най-после, събрала последни сили, тя се повдигна рѣзко отъ възглавницата и го накара да ѝ се заклъне, че никога нѣма да се ожени вече, че ще остави непожтнато всичко у дома, така както тя е наредила, и ще ѝ отслужва често панихиди.

Когато Черногоровъ, за да я успокои, се заклѣ, тя се засмѣ така ядовито и злобещо, сякашъ не тя, а самия дяволъ се изкиска въ напрегнатото мълчание на притихналата стая. Черногоровъ изтрѣпна отъ ужасъ и болка, но скоро претрѣпна, като отдаваше всичко на нейното предсмъртно състояние и на своитѣ разнищени нерви.

Въпрѣки всичко, въ този мигъ на тежка раздѣла, Черногоровъ, чувстваше колко му е близка тя, колко срастнати сж тѣхнитѣ сждби и колко мжка крие въ себе си приближаващия се край.